

Jeran (romar).

življenje poteklo. Izdihnil je v Gospodu dušo dne 25. malega travna zvečer. Pogreb dne 27. i. m. je bil nad vse veličasten, kakoršnega je bil vreden naš blagi Jeran.

Ako hočemo Jerana dobro poznati, ogledati si ga moramo z več strani. Najvažnejša je brez dvoma tista, ki nam kaže duhovnika, zakaj ta je bila Jeranu prva. Ves Jeranov značaj se je izražal v njegovem duhovskem stanu in poklicu. Ko bi ne bil duhovnik, bil bi pač ves drug človek. N. prim. pokojnega Marna si prav lahko mislim neduhovnika in si predočujem njegov značaj v kakem drugem stanu, a Jerana si ne morem misliti v drugem stanu. To mi je živ dokaz, da je bil ves duhovnik, kolikor ga je bilo. Ako si ga videl pred oltarjem, ako si ga videl na prižnici, ako si ga videl doma, ako si ga videl na cesti: vedno isti Jeran — popolni duhovnik. Jednak je bil tudi v spisih. Zato lahko rečemo, da je malokdo tako popolnoma kazal pravi značaj svojega stanú, kakor pokojni Jeran značaj duhovskega stanú. Ves je živel za svoj stan, zanj je tudi neprestano delal in bil v njem nad vse srečen.

Doma je bil najrajši v talarju, ki je bil preprost in brez lepoticja; zunaj doma pa je nosil navadno, srednje dolgo črno sukno. V tem oziru ni maral za nikako posebnost, s katero bi bil vzbujal pozornost, ampak rajši je bil

nekoliko — kakor bi dejali — zanemarjen, v ponošeni obleki, da se je v tem izražala njegova ljuba tovarišica, ubožnost.

Vsa duhovska opravila je opravljal Jeran pobožno in zbrano, a brez napetosti in pretirane tesnosrčnosti. Za zunanjo spodobnost v opravilih se mu ni bilo treba nič truditi, saj mu je srce gorelo v duhu božje ljubezni in v istiniti pobožnosti.

Jeran ni bil „sijajen“ cerkveni govornik, za to ni bila njegova mirna narava in njegov nekoliko trd glas. A govoril je krepko, jedrnato, trezno pa zanimivo, da je beseda segala v srce.

In takoj sedaj pogledajmo, kakšen je njegov prirodni značaj, v katerem se kaže njegova občečloveška narava. Jeran je imel krepko določen značaj, pa ga je tudi kazal brez hlimbe in neprikrito. In prav zato je bil njegov značaj tako lep in prijazen.

Lep značaj je oni, v katerem je vse mišljenje, govorjenje in delovanje v pravem razmerju in soglasju: prava mera je za vsako željo, mera za čustva in afekte, mera n. pr. za nevoljo in jezo, mera za veselje in žalost, mera za telesne potrebe. Vse to je bilo v Jeranu lepo umerjeno. Nikdar nismo videli ali slišali, da bi ga bila premagala kakšna strast, vse življenje in delovanje mu je potekalo, kakor potok mirno šumlja po travniku.

In ta lepi značaj ni izviral morda iz nekake prirojene slabosti duha, ali male nadarjenosti ali nezavednosti. Narobe: Jeran je bil izredno nadarjen in duhovit mož, kakoršnih je imela Slovenija malo, a bil je toliko skromen, toliko ponižen, da ni silil na dan in se ni razkazoval brez potrebe v javnosti.

Ta dragocena lastnost je bila jako prijetna znancem in prijateljem, katerih je imel obilo. Jako radi so ga vabili med-se v družbo, pa tudi on je po utrudljivem delu rad zahajal v prijateljsko družbo. Kakor je bil pri delu resnoben in zbran, tako je bil v družini ves šaljiv, zopet „ves doma“. Kjer je bila zbrana večja družba, veselila se je Jerana v svoji sredi, pa tudi Jeran je ves oživel in se med duhovskimi sobratih nekako pomladil. In tu se ni branil kupice zdravega vina, češ, da bi kazal posebno zatajevanje, ampak z drugimi vred je zmerno užival božji dar tako hvaležno in nedolžno, kakor če ga pije siromak ali bolnik sebi v okrepčanje in zdravje. Rad si je tedaj dal tudi razvezati jezik in pripovedoval razne dogodke iz svojega življenja. a vedno tako lepo, da je bilo v vsodbudo. Ko je tako govoril ali se pogovarjal, imel je glavo navadno sklonjeno, a tu in tam jo je povzdignil in pogledal s svojimi temnosivimi očmi izpod košatih obrvij prijazno, s smehljajem na ustnicah, da si se nehoté na-